

Rom 11, 5

5: Så er det da i den tid som er nå, en rest igjen etter nådens utvelgelse.

På Elias tid, da den store massen av folket var frafalne, og hadde begynt å dyrke Baal, så Herren fremdeles sju tusen menn som ikke hadde falt fra slik, og som han derfor skånte og bevarte. På samme måte kjenner også Gud "i den tid som nå er" (dvs. i apostelens egen, og hele den nytestamentlige tid) i den store massen av vantro jøder, mange som enten allerede tror, eller som etter hvert vil komme til troen, og som han da også allerede har utvalgt til frelse. Det er disse Paulus her kaller "en rest igjen etter nådens utvelgelse". Han kaller det "en rest", med bakgrunn i det han sa i forrige vers: "jeg har latt det bli igjen for meg ...", og for å antyde at de utgjør bare en svært liten rest av den store massen som gikk bort i vantro. Selv om denne hellige rest allerede på apostelens tid var en flokk på "mange titusener" (Apg 21: 20), så var de likevel, sammenliknet med den store massen av vantroens mennesker, bare å regne som "en rest".

Etter nådens utvelgelse. Dvs. etter den utvelgelse som nåden gjør. Den utvelgelse som skjer etter nådens regler; at Gud utvelger dem som ikke har noen fortjeneste å vise til, men søker sin frelse av bare nåde - og på den andre side forkaster dem som virkelig har gjort gode gjerninger, men som også bygger sin rettferdighet nettopp på dette. Allerede i v. 6 følger Paulus opp dette punktet med denne forklaringen: "Og er det ved nåde, da er det ikke lenger ved gjerninger ...". Da ser vi hva han vil ha fram; som er akkurat det samme som i det niende kapitlet var forklaringen på alt det Paulus hadde sagt der om nådens utvelgelse. Der sa han det slik; at de som hadde jaget etter rettferdighet, fikk den ikke, bare fordi de søkte den gjennom gjerninger. Mens derimot de som ikke en gang hadde jaget etter rettferdighet, de mottok den. Fordi de tok imot den i tro, av nåde. Der ser vi hva nådens utvelgelse er; det er den som skjer etter Guds faste rådslutning om å frelse bare dem som tror, men derimot utelukke de egenrettferdige, de som "ikke underordner seg/gir seg inn under Guds rettferdighet" (kap. 10: 3), "ikke er lydige mot evangeliet" (sv.: icke hörsamma evangelium) (v. 16).

Med slike uttrykkelige ord har Paulus tydelig forklart at Israels forkastelse ikke var et resultat av en slags Guds vilkårlige beslutning om konkrete personer, men av deres egen ulydighet mot evangeliet. Og da er den "rest som er igjen etter nådens utvelgelse", de som tvert imot åpner seg for evangeliet, og som fattige syndere søker nåde gjennom Kristus. Slike fantes altså fremdeles blant de mange vantro i Israel. Dermed er det også bevist at Herren ikke har forkastet hele sitt folk, men frelser alle som tror, enten det er "jøde eller greker" (kap. 10: 12). Dette blir da svaret på spørsmålet i v. 1. Men Paulus er aller mest opptatt med sitt hovedbudskap; den store læren om frelsen, at det er bare av nåde ved troen på Kristus Gud rettferdiggjør menneskene. Derfor tar han på nytt opp dette med "nådens utvelgelse", og sier: